

er stillet af min ærede Nabo, vedtages. For det Første ophæves, som sagt, uden Vederlag alle Bestemmelserne om Haandværksdrift i Næringslovens § 28, og der bliver kun tilbage, med Hensyn til Næringsdrift paa Landet, nogle faa Haandværksbrug, som slet ikke have nogen Betydning for Frederiksberg Commune, nemlig som Guldslagere, Guldrækkere, Guldsmede og Bogtrykkere, hvilke Frederiksberg Commune godt kan undvære. Fremdeles ophæves Bestemmelserne i § 54 om Groshandel, Kjøbmandshandel og Detailhandel; disse Bestemmelser ophæves ganske, og denne Handel gives altsaa aldeles fri for Frederiksberg. Endvidere ophæves § 55, der omhandler Høkerhandel og § 57 om Marschandisere. Det er en saa stor Gave, at den virkelig fortjener al mulig Anerkjendelse, og jeg kan ikke forstaae, at man vil modsætte sig, at der bliver givet saa Meget, fordi der ikke uden Vederlag kan gives Mere. Det, som bliver tilbage, og som omhandles i § 2, har en ganske underordnet Betydning. Jeg har allerede nævnt § 29. Det vil ikke efter den blive tilladt Guldslagere, Guldrækkere, Guldsmede og Bogtrykkere at drive Næring i denne Commune, hvortil den heller slet ikke kan have nogen Trang; saa kommer § 52, der handler om Borgerskab paa ringe Handel som Sæbe, Vegetøi osv., men det Savn er jo af en ringe Betydning. Dernæst er der § 56, der angaaer Brændeviinshandel, og det er en af de vigtigere Paragrapher. § 58 omhandler Værts-huushold, Conditori og Restaurationshold, § 59 Gjæstiveri og Krohold og endelig § 60 Herbergeri. Vil man have disse Paragrapher med, maa man underkaste sig de Bestemmelser, som indeholdes i det ærede Medlems Endringsforslag, men efter min Overbeviisning vilde Virkningen af dette blive, at der kom til at danne sig af det Stykke af Frederiksberg Commune, der, som min ærede Nabo siger, kiler sig ind i Kjøbenhavn, eller som man endnu mere passende kan kalde det, er omfavnet af Kjøbenhavn, et Terrain, som vilde befinde sig under noget afvigende Næringsforhold, idet man ikke vil for dette Terrains Vedkommende begjære Anvendelsen af § 2, men nøies med, hvad § 1 giver, og det kan vel være muligt, at det kan have visse Fordele, at dette i Kjø-

benhavns umiddelbare Nærhed beliggende Terrain ikke heelt smeltes sammen med det øvrige.

L. C. Larsen: Jeg skal ikke forlænge Forhandlingerne; jeg finder mig blot forandriget til at yttre, at de Betragtninger, som vi hørte fremsatte af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (C. W. Nimestad), egentlig ville lede til, at hele Lovforslaget burde udsættes, idet de Begge finde saa stor Betænkelighed ved den virkelig ringe Skattebyrde, som her er Tale om. Jeg vilde selv finde det rigtigere, om et Lovforslag af denne Bestaffenhed havde været Gjenstand for en nyere Overveielse, end man har kunnet skjænke dette, navnlig med Hensyn til, hvad der er kommet frem om, at Frederiksberg skulde have Rettigheder uden at have Byrder, men jeg troer paa den anden Side, at Forholdene ikke ere vidtløftigere, end at man nok kan overse dem, og jeg har derfor for mit Vedkommende ingen Betænkelighed ved, at Sagen kommer til Afgjørelse. Derimod maa jeg imod nogle Ytringer af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), som sagde, at Kjøbenhavn skulde være to Slags, nemlig Kjøbenhavn udenfor Boldene og Kjøbenhavn indenfor Boldene, og at Kjøbenhavn indenfor Boldene undertrykker Kjøbenhavn udenfor Boldene og nu ogsaa vil undertrykke disse Dele af Frederiksberg, udtale, at det ikke forholder sig saaledes. Det er ikke Tilfældet, at der i Skattelovgivningen er begaaet nogen Uretfærdighed mod Grundeierne udenfor Kjøbenhavn; Skatteloven har passeret alle de Overveielser, som ved en saadan Leilighed kunne finde Steb, og den har passeret Rigsdagen. Det er vel Tilfældet, at Nogle klage — og det vil blive Tilfældet overalt, hvor man troer at kunne udrette Noget ved at klage, troer at kunne faae en Lettelse i Byrder — men dette er dog intet Beviis for Overbebyrdelse eller nogen Slags Uretfærdighed, og naar der nu fra Frederiksbergs Side strides imod, viser det intet Andet, end at man helst vil være fri for denne Byrde, men aldeles ikke, at det er urigtigt eller ubilligt at paalægge den.